

РЕШЕНИЕ

№ 4410

гр. София, 02.07.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 66 състав,
в публично заседание на 13.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елка Атанасова

при участието на секретаря Кристина Григорова, като разгледа дело номер **3578** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 118, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на В. Н. Л. от [населено място], срещу Решение № 1040-21-264/13.03.2020г. на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което са потвърдени разпореждане № 214-00-2089-2/03.01.2020г на ръководителя по осигуряването за безработица, № 214-00-2089-3/03.01.2020г на ръководителя по осигуряването за безработица и срещу № 214-00-2089-4/03.01.2020г на ръководителя по осигуряването за безработица при ТП на НОИ - С. град, подадена чрез адв.А. Ч. от САК, с която се иска отмяната му. С жалбата решението, и трите посочени разпореждания се оспорват като неправилни, незаконосъобразни, постановени при неправилно тълкуване на относимите материалноправни разпоредби на КСО. Конкретно за Разпореждане № 214-00-2089-2/03.01.2020г на ръководителя по осигуряването за безработица (л.43), с което се отменя Разпореждане № № 214-00-2089-1/10.03.2017 г. се твърди, че е издадено от некомпетентен орган, доколкото към момента на издаването му друг служител, а не С. В., е изпълнявал длъжността Ръководител на осигуряването за безработица в ТП на НОИ С. – град. Сочи се, че разпореждането е немотивирано и не са налице основанията за отмяна на влязлото в сила Разпореждане № № 214-00-2089-1/10.03.2017 г. По отношение на Разпореждане № 214-00-2089-3/03.01.2020 г. (л.42), с което на основание чл.54ж ал.1 от КСО е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица на жалбоподателката,

се сочи, че е нищожно, поради невъзможен предмет. За Разпореждане № 214-00-2089-4/10.03.2017 г. (л.41), с което е разпоредено жалбоподателката да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода 01.03.2017г. – 10.06.2017г. в размер на 2115,68 лв., също се твърди, че е нищожно, в противоречие с материалния закон, както и при извършено недопустимо заличаване на данни по чл.5 ал.4 т.1 от КСО за жалбоподателката.

В съдебно заседание жалбоподателката се представлява от адв. Ч., които поддържа жалбата и моли съда да я уважи. В представени писмени бележки развива доводи, идентични с тези в жалбата, инициирала съдебното производство, като твърди наличието на предпоставките на чл.54а от КСО за предоставяне на парично обезщетение за безработица. Претендира разноски съгласно представен списък на разноските, в размер на 10 лв. заплатена държавна такса и 400 лв. адвокатско възнаграждение.

Ответникът – Директорът на ТП на НОИ С.-град, се представлява от юрк. В., която оспорва подадената жалба и моли същата да бъде отхвърлена, като неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Подробни съображения излага в постъпили по делото писмени бележки.

Съдът, след като се запозна с представените по делото доказателства приема за установено от фактическа страна следното:

На 23.02.2017 г. жалбоподателката В. Л. подаде заявление за отпускане на ПОБ по чл. 54а от КСО (л.100). Към заявлението си представила заповед № 007/08.02.2017 г. за прекратяване на трудовото й правоотношение считано от 08.02.2017г., издадена от [фирма] с ЕИК[ЕИК]. на основание чл. 7!, ал. 1 от Кодекса на труда (л.101), както и трудова книжка № 5/05.09.204г., която след справка й била върната (л.99). С оглед представените към заявлението документи и при съобразяване с наличните данни, подавани по реда на чл. 5. ал. 4, т. 1 от КСО, с Разпореждане № 214-00-2089-1 от 10.03.2017 г., на основание чл. 54ж. ал. 1 и във връзка с чл. 54а, ал. 1, чл. 54б, ал. 1 и чл. 54в, ал. 1 от КСО, на жалбоподателката е отпуснато парично обезщетение за безработица за 4 месеца, считано от 01.03.2017 г. до 30.06.2017 г. в размер на 28,24 лв. дневно. Размера на зиплатеното парично обезщетение съобразно разпореждането е 2315,68 лв.

При осъществен последващ контрол относно изплатените парични обезщетения, на осигурителя [фирма], ЕИК[ЕИК]. по разходите на държавното обществено осигуряване, приключила с Констативен протокол № КВ-5-21-00674382/18.09.2019г. (л.49-51), е установено, че [фирма] е регистрирано с Решение № 1 от 11.10.2005 г. по ф.д. 11258/2005 на Софийски градски съд с управител и едноличен собственик на капитала Л. Х. Л.. От 17.11.2016г. като едноличен собственик и управител на дружеството в ТР е вписан И. К. Д. – лице, за което съобразно посочения Констативен протокол, е установено, че е собственик/управител на общо 8 дружества, като за него са подавани уведомления по чл.62 ал.5 от КТ за длъжностите „кофражист“, „нискоквалифициран работник в строителството“, „общ работник“, „строител“ и „бойджия сгради“.

В периода 2016-2018г., съгласно Наредба № 5/29.12.2002г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомление по чл.62 ал.5 от КТ, от страна на дружеството са подадени уведомления за сключване / прекратяване на 91 трудови договори с 90 лица, в съответната ТД на НАП, като към момента на проверката не е прекратен само 1 трудов договор. Установено е, че в ТР няма публикувани финансови отчети на

дружеството за периода м.01.2016г. до м.11.2018г. вкл., няма данни за внесени от дружеството дължими осигурителни вноски по фондовете на ДОО, като към момента на проверката, задълженията за наети по трудови правоотношения лица възлизат на 183 478 лв. В хода на проверката, от управителя на дружеството е поискано да посочи писмено местата на които осъществява търговската си дейност. С връчени задължителни предписания, отново на управителя на дружеството, е поискано представяне на трудови досиета на наетите лица, ведомости за заплати, присъствени форми и др.документи, осъществяващи извършването на търговска дейност, като представените документи са върнати на управителя с ППП от 26.06.2018г. (л.87). Извършено е посещение на адреса, на който дружеството е декларирано че осъществява търговска дейност, като на същите не е открито дружество [фирма], нито съседни на адресите са чували за такова дружество и не познават управителя му (Протокол № ПТ-5-21-00419882\10.05.2018 г. за извършена проверка на място от контролните органи на ТП на НОИ - С. град л.83).

С цел установяване на извършвана стопанска дейност от дружеството, с писмо с изх. № 1029-21-5611-13/09.05.2018 г. до ТД на НАП - С. град е изискана информация относно упражняваната от дружество [фирма] търговска дейност, наличието на регистрирани фискални устройства и търговски обекти, както и становище, дали наетите от дружеството лица са извършвали трудова дейност, за която да подлежат на осигуряване по реда на КСО.

Изисканата информация от ТД на НАП е установила наличието на един брой фискално устройство, регистрирано на дружеството,, с последен отчетен оборот на 29.12.2016г.

Извършената проверка от ТП на НАП - С. е приключила с протокол № П-22221418040090-073-001/27.12.2018г., в който са обективирани констатациите на контролните органи. Проверката е възложена за установяване на реално извършвана икономическа дейност, отчитане и деклариране на приходи и разходи от дружеството, наети лица по Т. и др. Установено е подаването на голям брой уведомления за сключени трудови договори и осигурителни декларации, което не съответства на дейността на дружеството и декларираните размери на приходи. По данни на органите по приходите, декларираните от дружеството приходи не са достатъчни за обезпечаване на плащания по трудови правоотношения на голям брой лица. От дружеството не са подавани и ГДД по чл.92 от ЗКПО, а при посещението на адреса, на който е посочен търговския обект, в който е регистрирано единственото фискално устройство на [фирма], такъв не е установен.

В констативния протокол са възпроизведени резултати от извършена проверка от ИА „Главна инспекция по труда“, съобразно отговорите по която, назначените в дружеството лица са с „нереално високи заплати“, на посочените адреси на обекти на дружеството не е установена извършвана дейност, налице е голяма продължителност на разрешен от работодателя престой по чл.120 ал.1 от КТ, за който е посочено, че макар и разрешен от закона, е „икономически неизгоден“. Установено е, че считано от 01.05.2018г. дружеството е обявило престой за неограничено време не по вина на служителите. Съобразно представени платежни документи за периода м.05.2018г.- м.07.2018г. на служителите се изплаща срещу подписи брутно трудово възнаграждение.

В заключение, в Констативния протокол е прието, че [фирма] не е извършвало търговска дейност за времето от 01.01.2017г. до момента на изготвяне на протокола

и не е имало необходимост от наемане на лица по трудови правоотношения. Поради това, спрямо наетите по трудови правоотношение лица в дружеството, не е изпълнен състава на чл.10 и пар.1 т.3 то ДР на КСО, като на дружеството са връчени задължителни предписания (ЗП) № ЗД-1-21-00674027/18.09.2018г. за заличаване на данните по чл.5 ал.4 от КСО на назначените лица за периода 01.01.2018г. – м.11.2018г. вкл. (л.51) със 7-дневен срок за изпълнение, вкл. и за жалбоподателката.. Поради невъзможност да бъде открит управителя И. Д. на декларираните от него адреси, предписанията са връчени по реда на чл.110, ал.4 от КСО, чрез поставяне на съобщение на табло в административната сграда на НОИ и са влезли в сила на 02.11.2019 г. При неизпълнение на дадените ЗП, от страна на ТП на НОИ са предприети действия по реда на чл.3 ал.13 от Наредба № Н-8/29.12.2005г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица, понастоящем отменена с § 4 от преходните и заключителните разпоредби на Наредба № Н-13 от 17 декември 2019 г. за съдържанието, сроковете, начина и реда за подаване и съхранение на данни от работодателите, осигурителите за осигурените при тях лица, както и от самоосигуряващите се лица - ДВ, бр. 1 от 3 януари 2019 г., в сила от 03.01.2020 (обн. в ДВ. бр.1 от 3 януари 2020г.), сред които и на данните за жалбоподателката Л.

При тези фактически установявания е последвало издаването на Разпореждане № 214-00-2089-2/03.01.2020г на ръководителя по осигуряването за безработица (л.43), с което се отменя Разпореждане № № 214-00-2089-1/10.03.2017 г., с което на жалбоподателката е отпуснато парично обезщетение за безработица по чл.54а от КСО за периода 01.03.2017г. до 30.06.2017г. вкл. в размер на 28,24 лв. дневно., като мотивите за издаването му са подробно отразени в него и съответстват на констатациите от посочените по-горе проверки, намерили отражение в КП от 18.09.2019г. Разпореждането е издадено от С. В., за ръководител на осигуряването за безработица, съгласно Заповед № 1015-21-279/18.12.2019г. на директора на ТП на НОИ С. – град. С посочената заповед (л.134) е възложено изпълнението на функциите на административни органи по чл.54ж ал.1 и ал.3 от КСО на конкретно посочени в нея длъжностни лица, сред които и под № 13 – на С. В..

С Разпореждане № 214-00-2089-3/03.01.2020г на ръководителя по осигуряването за безработица (л.42) , при мотиви, идентични с тези в Разпореждане № 214-00-2089-2/03.01.2020г., на жалбоподателката, на основание чл.54ж ал.1 вр. с чл.10 от КСО е отказано отпускането на парично обезщетение за безработица по чл.54 а от КСО по подадено от нея заявление от 23.02.2017г.

С Разпореждане № 214-00-2089-4/03.01.2020г на ръководителя по осигуряването за безработица (л.41), на основание чл.114 ал.3 вр. с чл.114 ал.2 т.2 от КСО, е разпоредено жалбоподателката да възстанови добросъвестно полученото парично обезщетение за безработица за периода 01.03.2017г. – 10.06.2017г. в размер на 2115,68 лв. Мотивирано е, че жалбоподателката не е осигурено лица по чл.10 ал.1 от КСО и не отговаря на изискванията на чл.54а от КСО, поради което при новоустановените данни при проверката, приключила с КП № КВ-5-21-00674382/18.09.2019г. е налице неоснователно изплатено ПОБ за периода 01.03.2017г. – 30.06.2017г.

В съдебното производство са приети доказателствата, представени с административната преписка, както и допълнително представени доказателства за компетентност на органите, издали посочените по-горе разпореждания, както и за

компетентност на директора на ТП на НОИ С. – град. Приети са доказателства – справка от регистъра на трудовите договори на [фирма], съдържаща информация за сключени и прекратени трудови договори, сред които и този на жалбоподателката (л.157-205), както и информация от ТД на НАП-офис „И.“ за заличаване на данните за В. Н. Л., след подадена информация от страна на ТП на НОИ (Л.220). Приети като доказателства са и представени от пълномощника на жалбоподателката оригинали на уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ за дата на сключване на трудов договор, уведомление по чл. 62, ал. 5 от КТ за дата на прекратяване на трудовия договор, както и длъжностна характеристика за длъжността касиер, домакин на [фирма], както и представените в оригинали Трудов договор № 019/24.01.2017 г. и Заповед № 007/08.02.2017 г. за прекратяване на трудов договор на жалбоподателката с [фирма]. Последните два документа - трудовия договор и заповедта за прекратяването му (л.230-232) са подписани единствено за работодател, но не и за работник, от страна на жалбоподателката, поради което, макар и договора да съдържа изискуемите елементи по чл.66 ал.1 от КТ, доколкото не е подписан от работника (чл.62 ал.1, чл.63 ал.1 от КТ) същият е недействителен. Въпросът за действителността на трудовия договор не е предмет на настоящето производство, още повече, че при добросъвестност на работника, дори и при неподписан от една от страните трудов договор, отношенията между тях се уреждат като при действителен трудов договор. Същественото за производството е наличието на жалбоподателката на качеството на осигурено лице по смисъла на § 1, ал. 1, т. 3 от ДР на КСО чрез [фирма] с оглед кумулативно изискуемите предпоставки по чл. 54а, ал. 1 от КСО за изплащане на парично обезщетение.

Предвид изложената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Оспореното решение е валидно и допустимо. Издадено е след надлежно сезиране с жалба по реда на чл.117, ал.1 от КСО и от компетентен орган, съгласно чл.117, ал.3 от КСО – Директор на ТП – С. град. Потвърдените с него разпореждания, съобразно представената Заповед № 1015-21-279/18.12.2019г. на директора на ТП на НОИ С. – град също са издадени от компетентен орган, поради което не са нищожни. Противно на доводите в жалбата, съдът намира че решението отговаря на изискването за мотивираност, съгласно чл.117, ал.3 от КСО. Същото съдържа направените от него при осъществяването контролна дейност фактически установявания и правни изводи. Формулиран е ясен диспозитив. Съдържа информация за реда, срока и органа, пред който подлежи на обжалване. Подробно мотивирани са и издадените разпореждания, потвърдени с оспореното решение.

В производството по административен контрол за законосъобразност не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, представляващи основание за отмяната му.

Решението е и материално законосъобразно.

Съгласно чл. 10, ал. 1 от КСО, осигуряването възниква от деня, в който лицата започват да упражняват трудова дейност по чл. 4 или чл. 4а, ал. 1 и за който са внесени или дължими осигурителни вноски и продължава до прекратяването ѝ.

С § 1, ал. 1, т. 3 от Допълнителните разпоредби (ДР) на КСО е въведена легалната дефиниция на понятието „осигурено лице“ - физическо лице, което извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 и чл. 4а, ал. I, и за което са внесени или дължими осигурителни вноски.

От съдържанието на цитираното определение за „осигурено лице“ следва, че едно от условията, на които трябва да отговаря лицето, за да се счита за осигурено, е да извършва трудова дейност, за която подлежи на задължително осигуряване по чл. 4 от КСО. Наличието на сключен трудов договор, т.е. възникването на трудово правоотношение не е единственото и необходимо условие за възникване на осигурително правоотношение, което е основание за изплащане на парично обезщетение, изчислено по данните, подадени по реда на чл. 5, ал. 4. т. 1 от КСО, доколкото не съществува идентичност на трудовото и осигурителното правоотношение. Съгласно разпоредбата на чл. 10 от КСО основанието за възникване на осигурително правоотношение е упражняването на трудова дейност, за която се дължат осигурителни вноски, част от които са за сметка на осигуреното лице. В този смисъл е и установената съдебна практика на ВАС, Шесто отд., напр. - Решение № 211/08.01.2016 г. на ВАС по адм. д. № 3681/2015 г.; Решение № 13316/24.10.2012 г. на ВАС по адм. д. № 7235/2012 г.; Решение № 13914/20.11.2014 г. на ВАС по адм. д. № 9260/2014 г.; Решение № 7164/16.06.2015 г. на ВАС по адм. д. № 9940/2014 г. и др.

При наличието на доказателства за липса на упражнявана от страна на жалбоподателката трудова дейност по регистрирания трудов договор, предвид липсата на осъществявана търговска дейност от страна на дружеството, съобразно констатациите в Констативен протокол № KB-5-21-00674382/18.09.2019г., необорени в хода на съдебното производство и заличаването на данните за осигурителен стаж и доход за процесния период на жалбоподателката, обосновано е прието, че не са налице данни същата да е упражнявала трудова дейност по регистрирания трудов договор, за да е възникнало осигуряване по това правоотношение, поради което осигурителни вноски не са били дължими. Констатирания факти и обстоятелства от проверките на компетентните органи сочат, че данните са подадени в регистрите на НАП само с цел придобиване право на ПОБ, изчисляването му в по-висок размер и изплащането му за съответен период от време, и не могат да бъдат приети като доказателства за упражнявана трудова дейност, а само като такива, сочещи евентуално възникнало трудово правоотношение.

Съгласно чл. 114, ал. 2 от КСО, добросъвестно получените суми за осигурителни плащания не подлежат на възстановяване от осигурените лица с изключение на изрично предвидените случаи, при които възстановяването на сумите е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение, като в т. 2 е предвидена и хипотезата, при която след изплащането им са представени нови документи или данни, които имат значение за определяне на правото, размера и срока на изплащане.

Налице е формално сключване на трудов договор с [фирма] от страна на жалбоподателката, за сравнително кратък срок и прекратяване на трудовото правоотношение на основание чл. 71, ал. 1 от КТ, с което В. Л. е придобила право на ПОБ в по-висок размер, определен по реда на чл. 54

б, ал. 1 от КСО и за срок, определен съобразно продължителността на трудовия ѝ стаж, съгласно чл. 54в, ал. 1 от КСО (разпореждане № 214-00-2089-1/10.03.2017 г. за отпускане на ПОБ).

При безспорната фактическа установеност на липса на търговска дейност на [фирма], за периода от м. януари 2017 г. до м. ноември 2018 г., както и при заличени данни по чл.5 ал.4 от КСО по отношение на стажа на жалбоподателката в [фирма], обосновано в оспорения акт е прието, че са налице нови доказателства, събрани в резултат от извършените проверки, установяващи, че жалбоподателката не е упражнявала трудова дейност, която е основание за възникване на осигурително правоотношение.

Поради това и предвид разпоредбата на чл.114 ал.2 т.2 от КСО, съдът намира, че правилно и законосъобразно ръководителят по осигуряването за безработица с Разпореждане № 214-00-2089-4/03.01.2020г е приел, че изплатените суми за ПОБ следва да бъдат възстановени от В. Л..

С оглед изложеното съдът приема, че оспореното решение, както и потвърдените с него разпореждания са законосъобразни.

При този изход на спора на ответника се дължи юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 37 от ЗПП, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 100 лв.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, III отделение, 6б състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на В. Н. Л. от [населено място], срещу Решение № 1040-21-264/13.03.2020г на Директора на ТП на НОИ - С. град, с което са потвърдени Разпореждане № 214-00-2089-2/03.01.2020г., Разпореждане № 214-00-2089-3/03.01.2020г. и Разпореждане № 214-00-2089-4/03.01.2020г., трите издадени от ръководителя по осигуряването за безработица при ТП на НОИ - С. град.

ОСЪЖДА В. Н. Л., ЕГН [ЕГН], да заплати на ТП на НОИ С.-град сумата от 100 (сто)лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на обжалване в 14- дневен срок от съобщаването му, пред ВАС.

СЪДИЯ: